

KAREN
KINGSBURY

IEMAND
ZOALS JIJ

1

Al tweeëntwintig jaar droeg Brooke Baxter West de leugen met zich mee, als een kwaadaardige ziekte. Elke morgen dacht ze eraan. Ze leefde haar leven zo goed en zo kwaad als het ging, terwijl ze de pijn in haar hart probeerde te negeren, ook als die haar dreigde te verstikken. Haar leven was als een bom die op ontploffen stond. Maar nog nooit had dat ontploffen zo onheilspellend dichtbij gevoeld als vandaag, in het Amon G. Carter-Stadion tijdens het afstuderen van haar dochter Maddie aan de Texas Christian University.

Brooke ging wat dichter tegen haar man Peter aan zitten en sloeg haar arm om hun jongste dochter Hayley. Brookes vader en stiefmoeder, John en Elaine Baxter, waren er ook. En Connor Flanigan, al sinds jaren Maddies vaste vriend.

Ze waren alle zes opgetogen omdat deze dag was aangebroken. Brooke keek naar Connor en zag zijn verwachtingsvolle blik. Hij kon zijn ogen niet van het midden van het veld afhouden, waar Maddie met haar jaargenoten zat. Connor was al jaren verliefd op Maddie. Hij had inmiddels met Peter gepraat en er hing een verloving in de lucht. Waarschijnlijk zodra ze terug waren in Bloomington. Misschien zelfs tijdens het feest dat Maddies schoonfamilie voor haar organiseerde.

Een feest dat de volgende avond zou plaatsvinden.

Ze zuchtte diep en liet haar hoofd op Peters schouder rusten. Er kwamen nog steeds afgestudeerden het stadion binnen die een stoel zochten op het veld, terwijl op de tribune aan de overkant een drumband speelde. Het zou nog wel een minuut of tien duren voor de diploma-uitreiking

zou beginnen. ‘Het is toch bijna niet te geloven?’ zei Brooke tegen haar man. ‘Sinds wanneer is ze ineens zo volwassen?’ Brooke spotte hun dochter in de zee van studenten op het veld. Lichtbruine, hooggehakte schoenen en een witte zomerjurk onder haar marineblauwe toga.

‘Elke dag een beetje meer.’ Peter beschutte zijn ogen tegen de zon en keek naar het veld. ‘Elke ochtend bracht haar dichterbij deze dag. Via luiers en vlechtjes, huiswerk en schoolfeestjes. Het ging allemaal gewoon veel te snel voorbij.’ Peter pakte Brookes hand en rechtte zijn rug. Met een nauwelijks waarneembaar glimlachje zei hij: ‘Ik ben trots op haar. Op alles wat ze heeft bereikt.’

Hij had gelijk. Ze kon beter aan Maddies successen denken dan aan de leugen die zo zwaar op haar geweten drukte. Maddie was begonnen met een dansopleiding. In die tijd had ze het voortdurend over Broadway en het New York City-ballet gehad. Maar halverwege haar tweede jaar had ze een andere passie gevonden: werken met dieren.

Tijdens schoolvakanties was Maddie vrijwilliger geworden bij de dierenbescherming en ze werkte twintig uur per week bij een plaatselijke dierenarts. Afgelopen zomer had ze stage gelopen bij afdeling boerderijdieren van de Indianapolis Zoo, en ze verwachtte een telefoontje van haar begeleider over een fulltimebaan daar.

‘Ik vind die streepjes erg leuk.’ Brookes vader zat twee rijen onder hen en keek lachend naar hen op. ‘Ze is gemakkelijk te herkennen.’

‘Dat is ze zeker.’ Brooke keek glimlachend naar haar dochter, die haar afstudeerbaret had versierd met zebrastrepen. ‘Eind deze week hoort ze iets over die baan.’

Hayley knikte. ‘Maddie gaat in de dierentuin werken. Ik weet het... ik heb het al aan Jezus gevraagd.’

Natuurlijk had ze dat. Brooke gaf een klopje op Hayleys hand. 'Je bent een geweldige zus, Hayley.'

Ze lachte. 'Dat probeer ik wel te zijn.'

Brooke keek peinzend naar haar jongste dochter. Hayley was maar een paar jaar jonger dan Maddie, een knap blond meisje dat wat beperkingen had sinds ze als driejarige bijna was verdronken. Hayley werkte op de plaatselijke markt en had een groep vrienden die met dezelfde uitdagingen kampte als zij. Ze had zelfs verkering. Toch bleef Brooke zich afvragen of Hayleys ongeluk een straf van God was. Een vergelding voor de leugen die rond die tijd nog aan het wortelschieten was geweest? Brooke zette die gedachte snel van zich af, zoals ze altijd deed. Het was een belachelijk idee. Natuurlijk had God Brooke en Peter niet gestraft door toe te laten dat Hayley dat ongeluk kreeg.

Toch?

Brooke haalde diep adem. De waarheid was eenvoudig: Peter en zij hadden het Maddie inmiddels verteld moeten hebben. Ze waren van plan geweest om het haar te zeggen voordat ze naar de basisschool ging, en daarna op de dag na haar tiende verjaardag. Maar er leek zich steeds geen geschikte gelegenheid voor te doen. De tijd verstreek. Vervolgens leek de zomer voordat ze naar de middelbare school ging de perfecte gelegenheid om haar apart te nemen en het nieuws te vertellen.

Toch lieten ze de kans opnieuw voorbijgaan.

Nu was Maddie geslaagd voor haar eindexamen en nog steeds kende ze de waarheid niet. Brooke hield haar vrije hand tegen haar maag. Zij en Peter waren artsen. Ze leidden een kinderkliniek, vlak bij het centrum van Bloomington. Zij wist beter dan de meeste mensen hoeveel schade stress aan kon richten.

Het in stand houden van een leugen als deze kon zelfs tot kanker leiden. Dat was wetenschappelijk aangetoond.

Het stadion was bijna vol. Brooke keek nog eens naar Peter. Hij dacht niet na over de leugen. Niet vandaag, tijdens deze geweldige dag. Hij dacht helemaal niet aan de leugen, in elk geval was dat niet aan hem te zien. Peters gezichtsuitdrukking werd zachter. ‘Als ik met mijn ogen knipper, zie ik weer hoe we haar die dag voor de eerste keer vasthielden in het ziekenhuis.’

‘Mm-hm.’ Brooke knikte. De geboorte van Maddie had twintig uur geduurd. Maar toen ze haar voor de eerste keer vasthield, was ze dat direct vergeten. Ze hield haar hoofd schuin terwijl ze Peter aan bleef kijken. ‘Voor altijd in mijn hart.’

Brooke keek weg. Wat ze ook zei en waar ze ook aan dacht – aan mijlpalen en geweldige momenten – ze kon de leugen niet uit haar gedachten bannen. Peter had daar blijkbaar geen last van. Hij leek er totaal niet aan te denken. Brooke wilde de stemming niet bederven, maar hoe kon ze met Maddie over de waarheid praten als ze het er met Peter niet over kon hebben?

Af en toe kon dat wel. Tijdens het tandenpoetsen of wanneer ze naar bed gingen kwamen ze ineens op het onderwerp terecht. Wanneer zouden ze het haar vertellen? En hoe zouden ze het inkleden? Samen besloten ze dan om er het komende weekend op terug te komen, of in de kerstvakantie.

Maar telkens als die momenten dan aanbraken, wilden ze Maddies gelukkige stemming niet bederven. Brooke ging in gedachten jaren terug. Alles was begonnen op een dag als deze. Brookes broer Luke stond op het punt af te studeren aan de Universiteit van Indiana. Brooke zat met Peter en haar familieleden in het stadion, toen Chad Daniels, een

collega-arts en vriend, naar hen toe kwam.

‘Kunnen we even praten?’ Chad en Peter waren bevriend geraakt sinds hun studie medicijnen. Hij en zijn vader runden een vruchtbaarheidskliniek in de stad. Chad had hen die dag heel ernstig aangekeken. Dus hadden Brooke en Peter zich verontschuldigd tegenover de rest van het gezelschap en ze waren met Chad een paar rijen naar achteren gelopen, waar alle stoelen nog leeg waren. Toen ze met z’n drieën waren, vertelde Chad wat er aan de hand was. ‘Een collega van mijn vader heeft drie ingevroren embryo’s in bezit. Mijn vader dacht dat jullie misschien wel interesse zouden hebben.’

In die tijd probeerden Brooke en Peter al jaren tevergeefs zwanger te raken. Hun familieleden zouden geschokt zijn geweest als ze dat hadden geweten: iedereen nam als vanzelfsprekend aan dat Brooke en Peter vanwege hun hectische carrières nog niet aan kinderen toe waren. Ze hadden niemand iets verteld over hun pogingen om zwanger te worden, alleen aan Chad en zijn vader.

In de weken na Lukes afstuderen hadden ze Chad een paar keer gesproken. Ze wilden eerst de minst ingrijpende stappen nemen, en als er dan nog steeds geen zwangerschap zou zijn, wilden ze reageerbuisbevruchting proberen. Maar er bleek een probleem te zijn. De hoeveelheid zaad in Peters sperma was zo klein, dat zelfs dat waarschijnlijk niet zou lukken.

Brooke herinnerde zich hoe haar hart een slag was overgeslagen vanwege het vertrouwelijke gesprek dat Chad die dag met hen voerde. Ingevroren embryo’s? Daaraan hadden ze geen van beiden nog gedacht. Peter reageerde als eerste. ‘Je bedoelt dat we het ingevroren embryo van iemand anders overnemen en...’

‘In Brookes baarmoeder plaatsen.’ Chad klonk serieuzer dan ooit. ‘Het is nog maar een paar keer gedaan, maar de

kans op succes is relatief groot.’

Die dag, tijdens het onwerkelijkste gesprek dat Brooke ooit in haar leven had gevoerd, legde Chad uit dat een echtpaar in Portland, Oregon, een baby had gekregen via ivf. Maar de bevalling was zwaar en gecompliceerd geweest, dus had het stel besloten om af te zien van meer kinderen. Er was echter een probleem.

Er waren nog drie ingevroren embryo’s.

Piepkleine bevroren wezentjes, die het echtpaar voor geen goud verloren wilde laten gaan. ‘Zoals jullie weten zijn embryo’s heel kleine kinderen.’ Chad had hen indringend aangekeken. ‘Dat is in elk geval wat ik geloof.’ Hij zweeg even. ‘Mijn vader vroeg of ik wilde peilen of jullie belangstelling hebben, voordat hij zelf naar geïnteresseerden gaat zoeken.’

‘Heeft het echtpaar in Portland officieel afstand gedaan?’ Peter leunde naar voren en keek Chad aan. ‘Bestaan er eigenlijk wel formulieren voor zo’n situatie als deze?’

Chad knikte. ‘Het is allemaal nog erg nieuw, maar inderdaad, die zijn er. Het paar in Portland heeft officieel afstand gedaan van alle rechten op de embryo’s. Ze zijn drie jaar geleden al in bewaring gegeven bij een arts in Oregon. De baby’s worden daar sindsdien in ingevroren toestand bewaard in een stikstofvat.’

‘En ze zijn nog steeds levensvatbaar?’ Peter keek sceptisch. ‘Embryo’s die al zo lang bevroren zijn?’

‘Uit al het wetenschappelijk onderzoek blijkt tot nu toe dat dat zo is.’ Chad haalde zijn schouders op. ‘In elk geval ontmoette die arts mijn vader een paar weken geleden op een conferentie. Hij was de embryo’s min of meer vergeten, totdat ze in gesprek raakten en hij hoorde over onze vruchtbaarheidskliniek.’ Chad haalde diep adem. ‘Hij heeft de embryo’s aan onze kliniek overgedragen, zodat we een

geïnteresseerd echtpaar konden zoeken.’

‘Maar hoe zou dat in zijn werk moeten gaan?’ Peter schudde zijn hoofd. ‘De baby’s zijn nu eigendom van jouw kliniek.’

‘Dat is tijdelijk. Als jullie belangstelling hebben, zouden we de rechten aan jullie beiden overdragen... Technisch gezien is het een eigendomsoverdracht. Jullie zouden de papieren tekenen bij de plaatsing van de embryo’s.’ Zijn gezicht betrok. ‘Er is nog één ding. Het echtpaar uit Portland staat op absolute geheimhouding.’

Blijkbaar wist het stel hoe zeldzaam embryo-adoptie is en vreesde het dat de pers een heel circus van de situatie zou maken als die er lucht van kreeg. ‘Natuurlijk zouden jullie je kind of kinderen mogen vertellen hoe het zit, en jullie naaste familieleden. Maar verder zouden jullie de informatie voor jezelf moeten houden. Baby’s die uit deze embryo’s geboren worden, hebben geen toestemming om op zoek te gaan naar hun biologische ouders. De biologische ouders mogen op hun beurt nooit op zoek naar de kinderen.’

De voorwaarde van geheimhouding had destijds niet erg ingrijpend geleken. Peter en Brooke beloofden dat ze samen over deze mogelijkheid zouden praten en daarna contact met Chad zouden opnemen. Maar uiteindelijk viel er niets te praten. Als Brooke de juiste hormonen zou nemen en als ze Chads vader – dokter Daniels – zou toestaan om de drie embryo’s in haar baarmoeder te plaatsen, zou Brooke binnen een paar maanden zwanger kunnen zijn.

En dat was ook precies wat er gebeurde, nadat ze hadden besloten het te doen.

Dokter Daniels plaatste alle drie de bevroren embryo’s en voordat Brooke en Peter kans hadden gehad om de situatie aan hun familieleden uit te leggen, was Brooke al zwanger. Niet van drie baby’s maar van één kostbaar kindje.

Toen iedereen hen daarna feliciteerde met de zwangerschap, vonden ze het wat ongemakkelijk om te beginnen over de manier waarop die tot stand was gekomen. Niemand had in die tijd nog gehoord van het adopteren van embryo's. Waarom zouden ze hun families ongerust maken? In een poging de wensen van de biologische ouders te respecteren, besloten Brooke en Peter dat het beter was om de informatie voor zichzelf te houden. Dan wisten ze ook zeker dat ze voldeden aan hun contractuele verplichtingen.

Bovendien was het heel gemakkelijk om te geloven dat dit echt Brookes kindje was. Het groeide per slot van rekening in haar lichaam. Als het baby'tje schopte, voelde Brooke de kleine voetjes en met de week zag ze haar buik groeien. Hoe echt wilde ze het hebben?

Toen ze hoorden dat de baby een meisje was, kozen ze de meest voor de hand liggende naam: Madison. Geschenk van God. Dat was de enige manier om te verklaren hoe het kon dat Brooke zo snel moeder was geworden, terwijl ze eerder niet in verwachting was geraakt.

En echt, ze waren altijd van plan geweest om het Maddie te vertellen. Maar in de loop van de tijd was het steeds gemakkelijker om de leugen in stand te houden en net te doen of Maddie hun eigen vlees en bloed was. Brooke had zelfs striae die daarvan getuigden.

Twee jaar later kwam Hayley, als complete verrassing. Een natuurlijke zwangerschap. Dokter Daniels vertelde hun dat het lichaam van een vrouw na de adoptie van een embryo soms alsnog in staat blijkt om zwanger te worden. Voor Brooke en Peter was hun tweede kindje gewoonweg een wonder. Een tweede geschenk van God.

Maar op een of andere manier dreven Brooke en Peter weg van God. Ze hadden het te druk, werden te zeer in beslag

genomen door hun academische werk. Toen ze de kinderen hadden naar wie ze zo hadden verlangd, vergaten ze God. Pas toen Hayley op dat verjaardagsfeestje in het zwembad viel, namen Brooke en Peter hun toevlucht tot het geloof waarmee ze samen waren begonnen.

En zelfs toen vertelden ze Maddie de waarheid niet.

De diploma-uitreiking begon en de muziek zwol aan en was in alle hoeken van het stadion te horen. Brooke keek weer naar haar oudste dochter. Maddie zou ja zeggen tegen Connor als hij morgen vroeg of ze met hem wilde trouwen; dat wist ze. Er kwam een bruiloft aan. Wat betekende dat Maddie op een dag waarschijnlijk zelf kinderen zou krijgen. En dan zou ze écht de waarheid moeten weten.

Alsjeblieft, neem het me niet kwalijk, meisje van me. God, als-tublieft, laat ze geen hekel aan me krijgen.

Zelfs na tweeëntwintig jaar had Brooke geen idee hoe Peter en zij dit geheim aan Maddie moesten vertellen. Hoe kon ze haar dochter, die ze zelf gebaard had, vertellen dat haar biologische ouders in Oregon woonden? Dat ze biologisch gezien geen lid was van de familie Baxter of de familie West, zoals ze altijd had gedacht.

En dat alles wat ze meende te weten over haar leven niet de waarheid was, maar een leugen. Een afschuwelijke, voortwoekerende, allesverterende leugen.

2

Terwijl het hoog opspattende water zijn gezicht natmaakte, scheurde Dawson Cage voorovergebogen op zijn jetski over de ijzige Columbia-rivier bij Portland. Het was een zonnige middag in mei en Dawsons aandacht was volledig gefocust op de vrouw die een paar meter voor hem skiede, vooral vanwege de manier waarop ze over het water leek te vliegen. Hoezeer hij ook zijn best deed, hij kon haar niet inhalen. Op deze rivier net zomin als in het leven zelf – en dat was al zo toen ze op de middelbare school hadden gezeten. Wat hij ook deed, ze bleef altijd net buiten zijn bereik.

London Quinn.

De motor overstemde haar gelach, maar Dawson hoorde het evengoed. Het klonk hem als muziek in de oren. Haar lange bruine haar wapperde langs haar knappe gezicht, en ze keek om de haverklap naar hem om. Haar amberkleurige ogen straalden door de race, het frisse water, haar levenslust en door wat het ook mocht zijn dat zij samen deelden.

Wat het ook mocht zijn. Zo had het altijd gevoeld.

Toen ze met een royale bocht koers zette naar de oever aan de overkant van de rivier, ving Dawson een glimp op van haar glimlach. Hij wreef het water uit zijn ogen en ineens zag hij de jonge London weer voor zich. Het was de tweede dag van het reisje dat hun klas maakte in de week na de diploma-uitreiking op de middelbare school. Ze waren van Portland naar Los Angeles gevlogen voor een bezoek aan Disneyland.

Rond twaalf uur 's nachts stonden ze een uur in de rij voor

Space Mountain. Terwijl ze stap voor stap door de schemerachtig verlichte futuristische tunnels naar de achtbaan liepen, had Dawson iets gedaan wat hij niet van plan was geweest. Hij had haar hand gepakt. Zwijgend had hij zijn vingers door de hare gevlochten. Zo liepen ze langzaam verder. Niemand zag hun handen, zelfs hun vrienden, die naast hen in de rij stonden, zagen ze niet.

Voordat ze in de achtbaan klommen, boog ze zich naar hem toe en fluisterde: ‘Zorg ervoor dat je niet verliefd op me wordt, Dawson Gage.’ En ze had zijn blik met haar sprankelende ogen vastgehouden. ‘Beloof het me.’

Dawson grinnikte, maar hij herinnerde zich nog goed hoe hevig zijn hart had gebonsd. ‘Maak je geen zorgen, London,’ had hij met een brede grijns gezegd. Als achttienjarige had hij het belangrijker gevonden om zijn gezicht te redden dan om eerlijk te zijn. ‘Ik ben helemaal niet van plan verliefd op je te worden.’

Dat was tien jaar geleden. Het was de enige keer dat hij tegen haar had gelogen.

De herinnering werd weggespoeld toen hij opnieuw een plens rivierwater in zijn gezicht kreeg. Dawson wachtte tot ze weer naar hem keek en maakte met zijn hand een cirkelend gebaar boven zijn hoofd. Hij hoefde niet te schreeuwen, ze wist wat het betekende. Terug naar de pier. Hij had die avond een zakendiner met zijn vader en wat managers van het bedrijf. Het was tijd om te stoppen.

Dawsons huis stond langs de Columbia-rivier aan de kant van Vancouver, dus hoewel hij in Portland werkte, was hij een inwoner van de staat Washington. De afgelopen vijf jaar had Gage Development eigenhandig het aanzien van beide rivieroeveren aanzienlijk veranderd. Veel onroerend goed was verbouwd of verplaatst, rijke huurders schreeuwden om meer

ruimte en de prijzen waren nog nooit zo hoog geweest.

Dawson had in dat alles een belangrijke rol gespeeld.

Ze legden hun jetski's vast aan de kade en begonnen hun wetsuits uit te trekken. Ze trok haar blote arm uit een van de mouwen en keek hem aan. 'Hoelang woon je hier nu al?'

Ze plaagde hem, want ze was er zelf bij geweest toen hij het huis kocht. Hij rolde met zijn ogen en probeerde zijn lachen in te houden. 'Ik weet het... ik weet het.'

'Drie jaar, zeg je?' Haar arm streek langs de zijne toen ze uit haar wetsuit stapte. Ze trok haar badpak recht, terwijl ze hem bleef aankijken.

Dawson keek naar het huis. 'Drie jaar alweer, ja. En in al die tijd heb ik je op de rivier maar twee keer verslagen.' Hij schudde zijn hoofd en keerde haar de rug toe terwijl hij zijn pak uittrok. London was danseres. Ze was absoluut de mooiste vrouw die hij ooit had gezien. Hij had het al lang geleden afgeleerd om naar haar te staren. Hij rilde. Met zijn blote bovenlijf en dunne korte broek was hij niet gekleed op de middagtemperatuur in deze tijd van het jaar. En het regende niet eens.

'Het is ijskoud.' Zijn kleren lagen een paar meter verder op de kade. Maar toen hij erheen wilde lopen, voelde hij haar hand op zijn schouder.

'Dawson.' Haar vingers voelden zijdezacht aan op zijn huid. Hij keek even om. 'De volgende keer win ik.'

'Nee, dat bedoel ik niet.' Ze liep om hem heen en ging voor hem staan. 'Kijk toch eens.' Ze haalde haar wenkbrauwen op. 'Je kunt zo op een reclameposter voor een sportschool. Je hebt geen sixpack, maar een eightpack.'

'Heel grappig.' Hij lachte zacht en voelde dat ze naar hem keek toen hij naar de plek wees waar haar opgevouwen sweater lag. 'Ga je aankleden gekkie, de kou stijgt naar je hoofd.'

‘Goed.’ Ze floot tussen haar tanden. ‘Waarom zijn we ook alweer alleen maar vrienden?’

Die vraag kun je alleen zelf beantwoorden, dacht hij. Maar hij zweeg en trok zijn sweatshirt en spijkerbroek aan. Hij kon maar beter net doen of hij haar niet gehoord had, want ze bedoelde het niet serieus. Ze had momenteel een vriend. Dawson kon zich niet herinneren hoe hij heette. Ze had vrijwel elke maand een nieuwe vlam.

Zodra London zich had aangekleed, liepen ze samen langs de kade naar het terras achter Dawsons huis. Het pand was tamelijk vervallen geweest, zijn vader had het overgehouden aan een van zijn deals. Zodra de papieren getekend waren, had zijn vader het hem gegeven. ‘Het zal je een jaar werk kosten en de helft van je salaris,’ had hij gezegd, ‘maar van dit huis kun je iets geweldigs maken.’

London aarzelde even voordat ze naar binnen liepen. ‘Ik kan er nog steeds niet bij hoe je dit voor elkaar hebt gekregen.’ Ze glimlachte. ‘Zo’n huis wil echt iedereen, dat weet je.’

‘Dank je.’ Hij liep met haar naar de voorkant van het huis, waar haar auto stond en ze omhelsden elkaar wat langer dan strikt nodig was. Zoals ze altijd deden. ‘Kom je vanavond?’

‘Ja.’ Haar blik werd zachter. ‘Dat wil ik niet missen. De verjaardag van ons eindexamen.’

‘Elk jaar op 15 mei.’ Een windvlaag ruiste door kruinen van de bomen die langs River Drive stonden. ‘Tot later, London.’

Toen ze weggereden was, draaide hij zich om. Hij keek naar het huis, naar de brede veranda en de witte pilaren. Even dacht hij terug aan hoe het eruitgezien had toen hij het voor het eerst aan London had laten zien. Op dat moment was het dak aan één kant ingezakt geweest en zaten er diepe scheuren in de tegels bij de ingang. De keukenkastjes waren beschimmeld, er zaten gapende gaten in de muren

en het groene hoogpolige vloerkleed rook naar natte hond.

London stapte over een scheur in het zeil heen en keek voorzichtig in een donkere hoek. ‘Wat zou er met de hond gebeurd zijn?’ Ze keek hem aan. ‘Ik neem tenminste aan dat er een hond was.’

‘Niet hier. Dit staat al zes maanden leeg.’ Natuurlijk vroeg London naar de hond. Ze was altijd al dol op dieren geweest. London en hij waren die dag doorgelopen naar de andere kant van het huis. De achterdeur viel om zodra ze hem aanraakten.

Maar het uitzicht dat achter die vermolmdde deur tevoorschijn kwam...

‘Dit meen je niet!’ had London met open mond gezegd. ‘Dit is echt schitterend.’

‘Ik geef dit krot een metamorfose,’ zei hij terwijl hij de achterdeur optilde en tegen het huis zette. ‘En ik koop een paar jetski’s.’

‘Een voor jou en een voor mij!’ Ze had met opengesperde ogen zijn arm gepakt. ‘Ik kan niet wachten!’

Dawson had het huis vanaf de fundering herbouwd.

Het maakte niet uit dat ze alleen maar vrienden waren. Dawson kon zich niet voorstellen dat iemand anders naast hem over de Columbia-rivier zou skiën. Destijds ging hij er nog van uit dat haar op een dag wel de schellen van de ogen zouden vallen. Dan zou ze haar scharrel van de maand laten vallen en haar hart aan hem geven. Hij moest het de tijd geven, had hij zichzelf voorgehouden. Op een dag zou ze beseffen wat zijn vader, haar eigen ouders en iedereen die hen kende altijd al hadden geweten.

Dawson en London hoorden bij elkaar.

Sinds hun reisje naar Disneyland hadden ze die datum elk jaar gevierd. En net als de voorgaande jaren zou Dawson

God op deze datum vragen om haar van gedachten te doen veranderen. Want als ze hem ooit als meer dan een vriend zou beschouwen, dan zou dat gebeuren op een avond als deze. Wanneer ze hun vriendschap vierden en alles wat ze samen hadden.

En misschien, heel misschien zou ze ook vinden dat de tijd aangebroken was om meer te gaan vieren dan alleen vriendschap.

Het diner duurde tot acht uur. Gage Development was bezig met de aankoop van honderd meter rivieroever aan de kant van Portland, een terrein waar zich voorheen voornamelijk drugsdealers en bendeleden hadden opgehouden. Het gebied was nog niet gesaneerd, maar dat stond te gebeuren. Onder het genot van een ribeye bij Ruth's Chris Steak House hadden Dawson en zijn vader de details weten vast te leggen voor de aankoop van het terrein en de renovatieplannen.

Toen ze terugliepen naar hun auto's, sloeg zijn vader een arm om Dawsons schouders. 'Dat heb je geweldig gedaan vanavond.' Hij stond stil, keek zijn zoon aan en sloeg zijn armen over elkaar. 'Ik denk erover om het bedrijf de komende jaren uit te breiden. Je bent er klaar voor om zelf een divisie te leiden, jongen.'

Dawson voelde dat die uitdaging een scheut adrenaline door zijn aderen joeg. 'En jij dan?'

'Dat hangt ervan af.' Zijn vader liep verder en Dawson liep mee. De lucht was helder en koel, en boven hun hoofd schitterden ontelbaar veel sterren. Zijn vader glimlachte. 'Ik wil in de buurt van mijn kleinkinderen zijn.'

Dawson zuchtte. 'Ik heb een vrouw nodig voordat ik je kleinkinderen kan geven, pap.'

'Precies.' Zijn vader lachte. 'Ik bedoel gewoon dat als jij dat meisje vindt en er kleintjes komen, ik alles zal verkopen

om bij jullie in de buurt te zijn.'

Zijn woorden raakten Dawson diep. 'Daar ben ik blij om.' Deze keer keek Dawson zijn vader indringend aan. 'Jij bent de enige familie die ik heb.'

'Dat geldt voor mij ook.' Zijn vader knipoogde. 'Veel plezier met London vanavond.'

Dawson stond stil en keek zijn vader aan. 'Ze heeft geen belangstelling. Dat weet je.'

Zijn vader haalde z'n schouders op. 'Ik zie hoe ze naar je kijkt.' Hij bleef zijn zoon aankijken. 'Ik bedoel, kom op, Dawson. Wat zou haar nou niet aan jou bevallen? Natuurlijk heeft ze interesse.' Ze waren bijna bij hun auto's. 'Ze heeft tijd nodig. Dat is alles.'

Was het maar zo gemakkelijk. 'Oké.' Dawson wist dat hij hier niet op moest doorgaan. 'Het was een goed overleg vanavond.'

'Zoals ik al zei: je hebt het helemaal zelf gedaan.' Zijn vader ging nooit weg zonder Dawson te omhelzen, en vanavond was het niet anders. 'Ik hou van je, jongen.'

'Ik hou ook van jou.' Dawson stapte in zijn auto en voordat hij wegreed, belde hij London. 'Ik kom eraan.'

'Ik ben er al.' Haar stem werd bijna overstemd door het geluid van de wind die over de rivier waaide. 'Ik sta op de aanlegsteiger.'

Dawson lachte. 'Tot over tien minuten dan.'

Zijn vader reed als eerste de parkeerplaats af. Hij woonde anderhalve kilometer verderop in een appartement dat hij had gekocht toen Dawson het huis uit ging. Dawsons moeder was overleden toen Dawson zeven jaar was. Zijn vader was nooit hertrouwd. Een jaar of twee was hij uitgegaan met een paar vrouwen, maar als hij Dawson vertelde hoe de date verlopen was, kwam hij eigenlijk altijd tot dezelfde conclusie: 'Ze is anders dan je moeder.'

Geen enkele vrouw zou aan haar kunnen tippen.

Dawsons vader – David Alan Gage – was als student quarterback geweest in het rugbyteam en hij had een arm met de kracht van een kanon. Maar zijn zakelijke instinct was nog sterker dan die arm, dus stopte hij met rugby en werd hij projectontwikkelaar, een van de succesvolste in Noordwest-Amerika.

Zijn vader had de liefde van zijn leven ontmoet tijdens het sluiten van zijn eerste vastgoeddeal. Lila was geboren in Columbia en was als kind naar de Verenigde Staten verhuisd. Ze had zes jaar aan Harvard gestudeerd en was een bekwame vastgoedadvocate, die dol was op het buitenleven. Dawsons vader was als een blok gevallen voor haar schoonheid en Dawson zelf herinnerde zich nog altijd haar prachtige lach.

Een week na hun eerste ontmoeting hadden Dawsons ouders Mount Hood beklommen en tegen de tijd dat ze de top bereikten, waren ze officieel een stel. Ze trouwden zes maanden later en werden een van de succesvolste en invloedrijkste echtparen van Portland. Ze waren actief in het zakenleven, de kerk en diverse liefdadigheidsinstellingen.

Een tijdlang was het alsof alles wat Dawsons ouders aanraakten in goud veranderde. Ze kregen wat ze maar wilden, inclusief hemzelf – de baby die een antwoord was op hun gebeden. De toekomst zag er stralend uit, er kon bijna niets misgaan.

Tot Dawsons moeder de diagnose kanker kreeg.

Twee maanden later was ze overleden en zijn vader was van de ene op de andere dag een ander mens geworden. Ineens vond hij de tijd die hij met Dawson doorbracht veel belangrijker dan het werken aan zijn winstgevende projecten. Iemand anders kon de miljoendeals voor het bedrijf wel

afhandelen, David Gage ging naar de honkbalwedstrijden van zijn zoon. Punt uit.

Toen Dawson vier jaar geleden was afgestudeerd, gaf zijn vader hem een functie bij het bedrijf. Nu ze samen in de zaak zaten, kreeg zijn vader weer plezier in zijn werk. En hij keek reikhalzend uit naar het moment dat Dawson trouwde en kinderen zou krijgen.

Dat maakte zijn relatie met London Quinn zo ingewikkeld.

Dawson wilde alleen maar dat ze hem met andere ogen zou gaan zien. Dan zouden hun levens als twee puzzelstukjes in elkaar passen, net als dat bij zijn ouders was gebeurd. Maar London was niet anders over hem gaan denken na Disneyland. Wat zij hadden, was puur vriendschap. Maar dan wel een vriendschap die hem belette op zoek te gaan naar een andere vrouw.

Dawson reed zijn oprit op en zette zijn auto naast die van haar. Een paar minuten later liep hij de achterdeur uit met een grote plaid van nepbont, een thermoskan warme chocolademelk en twee mokken. London zat in een van de twee loungefauteuils aan het eind van de aanlegsteiger.

Ze draaide zich naar hem om toen hij eraan kwam lopen. 'Fijn dat je een plaid hebt meegenomen.' Ze droeg een spijkerbroek en een wit T-shirt, te fris voor een koude avond als deze.

Hij ging in de stoel naast haar zitten, sloeg de plaid om hen samen heen en schonk de mokken vol. Hun schouders raakten elkaar toen hij achteroverleunde in zijn stoel en naar de weerspiegelingen van het licht in het water keek. Hij zuchtte diep. 'Hier heb ik de hele dag naar uitgekeken.'

'Ik ook.' Ze keek hem aan. 'Ik ben blij dat we dit doen. Dat we de tijd nemen om herinneringen te delen.'

Dawson wilde dat het deze avond over meer dan dat zou gaan, maar hij knikte alleen. ‘Inderdaad.’

Een tijdlang genoten ze met kleine slokjes van hun chocolademelk en hun uitzicht op de rivier. Uiteindelijk draaide London zich naar hem toe. ‘Ik ben een match. Ik heb tot vanavond gewacht om het je te vertellen.’

‘Voor je moeder?’ Dawson ging op het puntje van zijn stoel zitten en er gutste wat warme chocolademelk over de rand van zijn mok, op zijn spijkerbroek. ‘Dat is ongelooflijk!’

London leunde achterover. ‘Inclusief alle voorbereidingen kan de transplantatie over een maand plaatsvinden.’

Dawson was net zo close met Londons moeder als hij met zijn eigen moeder was geweest. Sinds januari vocht Louise Quinn tegen een nierziekte. Haar artsen weten dat aan de vele pijnstillers van de drogist die ze haar hele leven had geslikt tegen migraine. Een paar weken geleden had ze haar eerste nierdialyse ondergaan en haar dokter had toen aan de familie uitgelegd hoe verschrikkelijk hard Louise een nieuwe nier nodig had.

Zonder donornier zou ze geen jaar meer te leven hebben.

Dawson liet het nieuws dat London een match was tot zich doordringen. ‘Ik heb hier elke dag om gebeden.’

Haar glimlach vervaagde wat. ‘Maar ik ben een match sinds mijn geboorte. Toch?’ Ze dacht even na. ‘En als ik de zus had gehad die ik altijd heb gewild, was de kans groot dat we beiden een match zouden zijn. Mits we dezelfde bloedgroep zouden hebben.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Dat heeft weinig met gebed te maken, Dawson.’

Daar had je het.

Hij richtte zijn blik weer op het water. Dit was de echte reden waarom London en hij nooit verder waren gekomen dan vriendschap. Door Dawsons geloof bleef ze op een afstand.

Het gaf haar een ongemakkelijk gevoel, zelfs op momenten als deze, nadat er iets geweldigs was gebeurd.

‘Gebed heeft er juist alles mee te maken.’ Hij haalde diep adem en keek haar aan. ‘Is ze blij?’

‘Ik denk van wel.’ London keek peinzend. ‘Ze maakt zich zorgen om mij. Ze is bang dat er iets fout gaat tijdens de transplantatie.’

‘Dat gebeurt niet.’ Dawson had de procedure gedetailleerd bestudeerd. Hij kon het zich niet voorstellen. ‘Zowel jij als jijzelf zal er goed doorheen komen.’ Hij had er een goed gevoel over en zette zijn mok op de grond. ‘Je bent toch niet zenuwachtig?’

‘Helemaal niet.’ London hield de mok vlak bij haar gezicht. ‘Ik wil alleen dat het werkt.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik zou het niet kunnen verdragen...’ Ze keek hem zwijgend aan. ‘Ik zal nooit begrijpen hoe jij het al zo lang volhoudt om zonder je moeder te leven.’

‘Ik heb mijn vader.’ Hij pakte haar hand, net als hij jaren geleden in Disneyland had gedaan. ‘En jou... en je moeder.’

London trok haar hand niet terug. Ze hielden vaak elkaars hand vast, wat hun verhouding zowel ingewikkelder als eenvoudiger maakte. Hij hield het gesprek zakelijk. ‘Hoe is het met Chuck?’

Ze lachte. ‘Charles.’ Zonder zijn hand los te laten duwde ze haar elleboog tegen zijn ribben. ‘Hij heet Charles.’

‘Het zal wel.’ Het gesprek had weer de vertrouwde plagerige toon. ‘Ga je met dit exemplaar trouwen?’

‘Waarschijnlijk niet.’ Ze liet haar hoofd tegen de rugleuning rusten en keek een tijdje naar de lucht. ‘Hij maakt me niet aan het lachen.’

Natuurlijk niet. Dawson draaide zich naar haar toe en streek met zijn duim over de rug van haar hand. ‘Ik maak

jou aan het lachen.’ Hij had geen zin meer in plagerijtjes. ‘Dus waarom ben je dan met hem, London?’ Op dit moment had hij gewacht. Hij moest duidelijk zijn over wat hij voor haar voelde.

‘Doe dat nou niet, Dawson.’ Ze stond op en liep naar de rand van de steiger. ‘Je weet hoe ik daarover denk.’

Hij stond op en sloeg zijn armen om haar heen. Zo stonden ze een tijdlang verstrengeld. Alsof hun lichamen meer wisten dan hun harten ooit zouden begrijpen. Doorgaans maakte hij zich er uiteindelijk in zulke situaties met een grapje van af. Hij zou een paar danspassen doen of haar hand kussen. Alles om ervoor te zorgen dat ze hem niet hoefde te zeggen wat ze al zo vaak had gezegd. Dat ze niet op die manier van hem hield.

Dat hij de ware niet voor haar was.

Maar vanavond niet. Hij had geen zin om grappig te doen en hij wilde een antwoord. ‘Zeg me waarom.’ Hij legde zijn hand tegen haar gezicht. ‘Dat is alles wat ik wil weten, London. Waarom?’

‘Je kent het antwoord.’ Ze pakte zijn hand en bracht die omlaag. ‘Ik ben te wild. Ik ga stappen met mijn vriendinnen en blijf slapen bij mijn vriendje, terwijl jij thuis in de Bijbel zit te lezen.’

Hij vond het vreselijk wanneer ze zijn geloof tegen hem gebruikte. ‘Da’s een bestseller, wist je dat? Ik denk zelfs dat de Bijbel je zou bevallen.’ Hij probeerde een luchtige toon aan te slaan, maar dat lukte niet meer. Hij haalde een hand door zijn haar. ‘Zoals jij het zegt, klinkt het alsof ik een monnik ben.’

‘Nee.’ Haar stem werd wat hoger. ‘Je geloof... het is gewoon... het is niet mijn geloof.’ Ze slaakte een diepe zucht. ‘Je weet wat ik bedoel. Ik hou van je, Dawson, maar ik ben

niet de goede vrouw voor je.’ Haar ogen stonden verdrietig. Ze schudde haar hoofd. ‘En dat zal ik ook nooit zijn. Je verdient iets beters. Iemand zoals ik... maar dan met jouw geloof en goedheid.’

‘Ik wil niet iemand “zoals jij”.’ Alleen al de gedachte deed hem pijn. ‘Ik wil jou, London. Jij bent alles wat ik wil.’

Hij wilde haar het liefst naar zich toe trekken en haar kussen op een manier die haar de adem benam, zodat ze van gedachten zou veranderen. Maar het was al te laat. Ze deed een stap naar achteren en ging terug naar haar stoel. Even later klopte ze op de zitting van zijn stoel en wachtte tot hij weer zat.

Ze zaten een tijdje zwijgend naast elkaar, terwijl het water tegen de steiger klotste. Toen ademde ze diep in. ‘Ik heb je nog helemaal niet verteld over de dierenbescherming.’

‘Nee.’ Als dit alles was waarover ze met hem wilde praten, ging hij er wel in mee. Maar alleen omdat hij geen keuze had.

Ze begon een verhaal over haar vrijwilligerswerk, dat bestond uit het uitlaten van honden die waren gered van eigenaars die hen mishandelden of verwaarloosden, en honden die in de steek waren gelaten. London werkte in de koffiebar van haar moeder, London Coffee, in het centrum van Portland. Die dag had ze in haar lunchpauze vijf honden tegelijk uitgelaten op 23rd Street.

‘Dat was geen goed idee.’ Ze lachte wat geforceerd, alsof de sfeer nog niet helemaal was opgeklaard. Ze draaide zich naar hem toe. ‘Voordat ik het wist, renden de honden allemaal in een andere richting, mijn benen zaten vast in de riemen en...’

Dawson luisterde niet. Natuurlijk knikte en glimlachte hij wel en probeerde hij te doen alsof hun ongemakkelijke gesprek van daarnet niet had plaatsgevonden. Maar haar hand pakte hij dit keer niet. In het halfuur daarna praatten ze over

de niertransplantatie van haar moeder. Over de tijd die London daarvoor zou moeten doorbrengen in het ziekenhuis en wanneer ze weer zou kunnen dansen voor het Portland Ballet. Toen liepen ze samen naar haar auto.

‘Sorry.’ Ze keek hem onderzoekend aan. ‘Voor eerder vanavond, bedoel ik.’

Met een lachje zei hij: ‘Het is alleen maar jammer voor jou.’ Als hij vrienden met haar wilde blijven, mocht hij niet laten merken hoeveel pijn haar afwijzing hem deed. ‘Op een dag krijg je behoefte om je te settelen. En heel misschien ben ik dan nog beschikbaar.’

Ze kuste hem op zijn wang en Dawson genoot van haar aanraking en de blik in haar amberkleurige ogen. Toen hij haar auto nakeek, moest hij de waarheid onder ogen zien.

De kans was verkeken dat London Quinn van gedachten zou veranderen.

Misschien voor altijd.

En daar kon hij helemaal niets aan doen.

*Twee families, elk met hun eigen geheimen...
samengebracht door een ontmoeting
die alles zal veranderen*

Dawson Gage is verslagen wanneer zijn grote liefde London plotseling komt te overlijden. Wanneer hij kort na haar dood ontdekt dat Londons moeder meerdere embryo's heeft afgestaan ter adoptie, besluit hij uit te zoeken wat er met deze embryo's gebeurd is. Kan het zijn dat London broers of zussen had waarvan ze niets wist?

Maddie Baxter West is geschokt wanneer ze van een wildvreemde moet horen dat haar hele leven op een leugen is gebaseerd. Ze kan niet geloven dat haar ouders haar nooit hebben verteld dat ze als embryo is geadopteerd. Boos en verbitterd vertrekt Maddie naar Portland om te ontdekken waar ze werkelijk vandaan komt. Is dit haar echte familie? De liefde die voorzichtig opbloeit tussen Dawson en Maddie helpt haar om de weg terug naar huis te vinden.

Karen Kingsbury is de auteur van vele bestsellers waarin liefde en hoop altijd de hoofdrol spelen. *Iemand zoals jij* is zijdelings onderdeel van haar serie over de familie Baxter, maar kan ook goed los gelezen worden.

NUR 302

ISBN 978 90 297 3099 0

9 789029 730990

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT